

Sygn. akt II AKa 286/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Wróblewska

Sędziowie: SA Krzysztof Noskowicz (spr.)

SA Krzysztof Ciemnoczołowski

Protokolant: sekr. sądowy Karolina Petruczenko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Grażyny Bobryk

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2015 r., 24 lutego 2015 r. i 7 kwietnia 2015 r.

sprawy

B. W.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 280 § 1 k.k.; art. 263 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

B. G.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 263 § 2 k.k.; art. 306 k.k.

J. B. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. S.

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 10 lipca 2013 r., sygn. akt **XIV K 126/09**

1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej skazania oskarżonego J. B. (1) (punkty XXII, XXIII, XXIV i XLIII) i na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

w zw. z art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. postępowanie w tym zakresie umarza; kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w tej części obciąża Skarb Państwa,

2. uchyla zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego M. S. w części dotyczącej wymiaru kary w punkcie XXXV i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania,

3. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności, zawarte w punkcie XVI, dotyczące oskarżonego B. G. oraz w punkcie XXXVI, dotyczące oskarżonego M. S.,

b) uchyla orzeczenie o karze łącznej grzywny zawarte w punkcie VII, dotyczące oskarżonego B. W.,

c) w punkcie II podstawę wymiaru kary uzupełnia o przepis art. 4 § 1 k.k., a orzeczoną wobec oskarżonego B. W. karę grzywny obniża do 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki diennej na 10 (dziesięć) złotych,

d) w punkcie III podstawę wymiaru kary uzupełnia o przepis art. 4 § 1 k.k., a orzeczoną karę grzywny zmienia w ten sposób, że wysokość jednej stawki diennej ustala na 10 (dziesięć) złotych,

e) w punkcie V podstawę wymiaru kary uzupełnia o przepis art. 4 § 1 k.k., a orzeczoną karę grzywny zmienia w ten sposób, że wysokość jednej stawki diennej ustala na 10 (dziesięć) złotych,

f) w punkcie XIII słowa „J. B. (1)” (dwukrotnie) zastępuje słowami „inną ustaloną osobą”, karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego B. G. obniża do 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy, podstawę wymiaru kary uzupełnia o przepis art. 4 § 1 k.k., a orzeczoną karę grzywny obniża do 200 (dwustu) stawek diennych, ustalając wysokość jednej stawki diennej na 10 (dziesięć) złotych,

g) w opisie czynu przypisanego oskarżonemu M. S. w punkcie XXXIV zmienia dokonane ustalenia w ten sposób, że słowa „kradzieży z rozbojem” (dwukrotnie) zastępuje słowami „kradzieży z włamaniem”, eliminuje zapis: „oraz realizując z góry powzięty zamiar i”, po słowie „B.” stawia przecinek, pomiędzy słowami „dokonanym” a „pozostałych” wpisuje słowo „przez”, eliminuje zapis dotyczący przyjęcia recydywy z art. 64 § 1 k.k., a popełniony czyn kwalifikuje jako występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w rozmiarze 200 (dwustu) stawek diennych ustalając wysokość jednej stawki diennej na 10 (dziesięć) złotych,

4. utrzymuje w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok,

5. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego B. G. łączy i w miejsce tych kar wymierza mu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności.

6. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. kary grzywny orzeczone wobec oskarżonego B. W. łączy i w miejsce tych kar wymierza mu karę łączną grzywny w rozmiarze 350 (trzysta pięćdziesiąt) stawek diennych, ustalając wysokość jednej stawki diennej na 10 (dziesięć) złotych,

7. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. N. – Kancelaria Adwokacka w G., adwokata B. L. – Kancelaria Adwokacka w G., adw. A. T. – Kancelaria Adwokacka w G. kwoty po 1033,20 (jeden tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym B. W., B. G. i J. B. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

8. wymierza oskarżonemu B. G. opłatę w wysokości 1.000 (jeden tysiąc) złotych za obie instancje; zwalnia oskarżonych B. W.

i M. S. od opłaty za obie instancje, a wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

B. W. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od września 2007 r. do 14 czerwca 2008 r. w S., G. i innych miejscowościach, wspólnie z B. G. i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, mającej na celu popełnianie różnych przestępstw, w tym związanych z przemytem do Polski i dystrybucją znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu;

to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. w okresie od lipca 2007 r. do grudnia 2007 r. w S., G. i innych miejscowościach, działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz wspólnie i w porozumieniu z B. G. i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci haszyszu o łącznej wadze 75 kg i szacunkowej wartości około 900.000 zł w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych narkotyków na terenie Hiszpanii przewoził je przez terytorium Francji do Niemiec, a także przez terytorium Francji i Niemiec, a następnie przez przejście graniczne w S. do Polski, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił stałe źródło dochodu;

to jest o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

III. w dniu 23 maja 2008 r. w M., działając wspólnie i w porozumieniu z N. W., E. M. oraz innymi osobami oraz za pomocą M. S., po uprzednim doprowadzeniu J. B. (2) do stanu nieprzytomności dokonany w wyniku podania jej środka nasennego, zabrał z jej mieszkania w celu przywłaszczenia bursztyny o wartości 60.000 zł, pieniądze w kwocie 100 zł, dwie baterie do telefonów komórkowych o wartości 30 zł oraz kartę pamięci o wartości 80 zł, a zatem na szkodę opisanej pokrzywdzonej w łącznej wysokości 60.240 zł,

to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

IV. w okresie od stycznia 2008 r. w S. oraz innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z B. G., posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną nieustalonej marki oraz przeznaczone do wskazanej broni 20 sztuk amunicji,

to jest czyn z art. 263 § 2 k.k.

V. w okresie od 28 kwietnia 2008 r. do 22 maja 2008 r. na terenie Niemiec w miejscowościach K. i O. oraz na terenie Polski w miejscowościach S. i G., a także na terenie Białorusi, wspólnie i w porozumieniu z M. S. oraz innymi osobami, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w dniu 28 kwietnia 2008 r. w miejscowości O. na terenie Niemiec doprowadził przedstawiciela firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wskazanej firmy w postaci samochodu campingowego m-ki F. typ D. I 7870 o nr rej. (...) wartości 248.127 zł w ten sposób, że posługując się podrobionym dowodem osobistym nr (...) oraz prawem jazdy nr (...), wydanym dla B. K., wypożyczył auto pomimo braku zamiaru jego zwrotu w przyszłości oraz tego samego dnia w miejscowości K. na terenie Niemiec doprowadził przedstawiciela firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wskazanej firmy w postaci samochodu campingowego m-ki F. (...) nr rej. (...) 666 wartości 159.960 złotych, w ten sposób, że posługując się podrobionym dowodem osobistym nr (...) oraz prawem jazdy nr (...), wydanym dla B. K., wypożyczył auto pomimo braku zamiaru jego zwrotu w przyszłości, po czym przewiózł przedmiotowe samochody, które łącznie miały znaczną wartość 408.087 złotych przez przejście graniczne do Polski, a następnie na Białoruś, gdzie dokonał ich zbycia dla nieustalonych osób,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

VI. w okresie od początku 2008 r. do 16 września 2008 r. w S., S. i innych miejscowościach na terenie Polski i poza jej granicami, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w tym celu, aby dwie nieustalone dotychczas osoby podrobiły dla niego prawo jazdy, swoim zachowaniem ułatwił im dokonanie wskazanego fałszerstwa w ten sposób, że dostarczył swoje zdjęcie oraz kopię zatrzymanego uprzednio oryginalnego prawa jazdy ze

swoimi danymi osobowymi, po czym posiadał podrobione prawo jazdy, przygotowując się tym samym do posłużenia się przedmiotowym dokumentem w przypadku kontroli;

to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

B. G. został oskarżony o to, że:

VII. w okresie od września 2007 r. do 14 czerwca 2008 r. w S., G. i innych miejscowościach, wspólnie z B. W., M. T. (1), M. W., J. B. (1) i innymi osobami wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie różnych przestępstw, w tym związanych z przemytem do Polski i dystrybucją znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu, przy czym w zakresie uczestnictwa jego oraz B. W. i innych osób wskazana grupa miała charakter zbrojny,

to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

VIII. w okresie od września 2007 r. do czerwca 2008 r. w S., G. i innych miejscowościach, działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz wspólnie i w porozumieniu z B. W. i innymi osobami w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci haszyszu o łącznej wadze 75 kg i szacunkowej wartości około 900.000 złotych w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych narkotyków na terenie Hiszpanii przewiózł je przez terytorium Francji i Niemiec, a następnie przez przejście graniczne w S. do Polski oraz wspólnie i w porozumieniu z M. T. (1), J. B. (1) i innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci haszyszu o łącznej wadze 15 kg i szacunkowej wartości około 180.000 złotych w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych narkotyków na terenie Hiszpanii przewiózł je przez terytorium Francji i Niemiec, a następnie przez przejście graniczne w S. do Polski, a zatem łącznie dokonał w opisany sposób wewnątrzspółnotowego nabycia 90 kg haszyszu o wartości 1.080.000 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

to jest o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IX. w okresie stycznia 2008 r. w S. oraz innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z B. G. posiadali bez wymaganego zezwolenia broń palną nieustalonej marki oraz przeznaczone do wskazanej broni 20 sztuk amunicji,

to jest o czyn z art. 263 § 2 k.k.

X. w okresie od września 2007 r. do 14 czerwca 2008 r. w G. wspólnie i w porozumieniu z J. H. podrobił znaki identyfikacyjne samochodu m-ki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) poprzez usunięcie tabliczki znamionowej z oryginalnym numerem nadwozia (...) i zamontowanie w to miejsce tabliczki z numerem (...), nieprzypisanym do wskazanego auta,

to jest o czyn z art. 306 k.k.

J. B. (1) został oskarżony o to, że:

XIV. w okresie od marca 2008 r. do 24 lipca 2008 r. w S., G. i innych miejscowościach wspólnie z B. G., M. T. (1), M. W. i innymi osobami wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie różnych przestępstw, w tym związanych z przemytem do Polski i dystrybucją środków znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu,

to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XV. w okresie maja-czerwca 2008 r. w S., G. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z B. G., M. T. (1) i innymi osobami oraz w zorganizowanej grupie wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści

majątkowej dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci haszyszu o łącznej wadze 15 kg i szacunkowej wartości około 180.000 złotych w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych wyżej narkotyków na terenie Hiszpanii przewiózł je przez terytorium Francji i Niemiec, a następnie przez przejście graniczne w S. do Polski,

to jest o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. S. został oskarżony o to, że:

XXII. w okresie od 22 kwietnia 2008 r. do 23 maja 2008 r. na terenie S., T. i M., działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił pomocy B. W. i innym osobom w dokonaniu rozboju na osobie J. B. (2) w ten sposób, iż, podając się za pośrednika w handlu bursztynem o nazwisku H. nawiązał z nią kontakt w celu złożenia po wcześniejszym uwiarygodnieniu się zamówienia i tym samym zgromadzenia przez nią w mieszkaniu znajdującym się w M. przy ulicy (...) dużych ilości bursztynu objętego zaplanowaną przez sprawców kradzieżą, która nastąpiła w dniu 23 maja 2008 r., kiedy to po wcześniejszym doprowadzeniu J. B. (2) do stanu nieprzytomności poprzez dolanie jej do spożywanego napoju bliżej nieokreślonej substancji sprawcy zabrali w celu przywłaszczenia bursztynu o wartości 60.000 zł, pieniądze w kwocie 100 zł, dwie baterie do telefonów komórkowych o wartości 30 zł oraz kartę pamięci o wartości 80 zł, przy czym opisanego czynu dopuścił się będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne i przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy – wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22.09.2006 r. w sprawie o sygn. akt IV K 89/04, m. in. za czyn z art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i w konsekwencji karę łączną 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26.11.2000 r. do 30.04.2006 r.,

to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXIII. w okresie od 28 kwietnia 2008 r. do 22 maja 2008 r. na terenie Niemiec w miejscowościach K. i O. oraz na terenie Polski w miejscowościach S. i G., a także na terenie Białorusi, wspólnie i w porozumieniu z B. W. oraz innymi osobami, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w dniu 28 kwietnia 2008 r. w miejscowości O. na terenie Niemiec doprowadził przedstawiciela firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wskazanej firmy w postaci samochodu campingowego m-ki F. typ D. I 7870 o nr rej. (...) wartości 248.127 zł w ten sposób, że posługując się podrobionym dowodem osobistym nr (...) oraz prawem jazdy nr (...), wydanym dla B. K., wypożyczył auto pomimo braku zamiaru jego zwrotu w przyszłości oraz tego samego dnia w miejscowości K. na terenie Niemiec doprowadził przedstawiciela firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wskazanej firmy w postaci samochodu campingowego m-ki F. (...) nr rej. (...) 666 wartości 159.960 złotych, w ten sposób, że posługując się podrobionym dowodem osobistym nr (...) oraz prawem jazdy nr (...), wydanym dla B. K., wypożyczył auto pomimo braku zamiaru jego zwrotu w przyszłości, po czym przewiózł przedmiotowe samochody, które łącznie miały znaczną wartość 408.087 złotych przez przejście graniczne do Polski, a następnie na Białoruś, gdzie dokonał ich zbycia dla nieustalonych osób,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Gdańsku, wyrokiem z dnia 10 lipca 2013 r. w sprawie **XIV K 126/09**, orzekł następująco:

- oskarżonego **B. W.** uniewinnił od zarzutu popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie I aktu oskarżenia (pkt I);
- w granicach zarzutu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia oskarżonego **B. W.** uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2007 r. do grudnia 2007 r. na terenie S., G., B., a także innych miejscowości, działając wspólnie i w porozumieniu z B. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i wykonując z góry powzięty zamiar, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., nr 179, poz. 1485 ze zm.) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci haszyszu,

w ilości nie mniejszej niż 45 kg i wartości nie mniejszej niż 540.000 zł w ten sposób, że po uprzednim zakupie tego narkotyku na terenie Hiszpanii w ilościach wynoszących każdorazowo 15-20 kg przewoził ów narkotyk samochodem w specjalnie przygotowanej w tym celu skrytce przez terytorium Hiszpanii i Francji do Niemiec oraz przez terytorium Hiszpanii, Francji i Niemiec do Polski, przy czym z popełniania tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest popełnienia zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., i za to na mocy art. 55 ust. 3 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 300 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt II);

- oskarżonego **B. W.** w granicach zarzutu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 23 maja 2008r. w M., działając wspólnie i w porozumieniu z N. W. oraz inną ustaloną osobą, po uprzednim doprowadzeniu J. B. (2) do stanu nieprzytomności poprzez dodanie przez oskarżonego B. W. do spożywanego przez J. B. (2) napoju nieustalonego środka o działaniu nasennym, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia biżuterii bursztynowej oraz bursztynów o wartości nie mniejszej niż 60.000 zł, pieniędzy w kwocie 100 zł, dwóch baterii do telefonów komórkowych o wartości 30 zł oraz karty pamięci o wartości 80 zł, to jest mienia o łącznej wartości 60.240 zł, to jest popełnienia występku z art. 280 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda stawka (pkt III);

- oskarżonego **B. W.** w granicach zarzutu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od stycznia 2008 do końca lipca 2008 w S. i w innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z B. G., usiłował posiadać bez wymaganego zezwolenia broń palną, jednakże zamiaru nie osiągnął z uwagi na to, że nie uświadamiał sobie, iż posiadany przez niego pistolet nie stanowi ostrej broni palnej, czyn ten kwalifikując jako występki z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k., na podstawie art. 14 § 2 k.k. w zw. z art. 61 § 1 k.k. odstąpił od wymierzenia kary (pkt IV);

- oskarżonego **B. W.** w granicach zarzutu opisanego w punkcie V aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 28 kwietnia 2008 r. w miejscowościach K. i O. na terenie Niemiec, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, działając w celu korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i realizując z góry powzięty zamiar, wprowadzając w błąd pracowników przedsiębiorstw (...) oraz K. T. S. GbR doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości wyżej wymienione przedsiębiorstwa w ten sposób, że:

1) w dniu 28 kwietnia 2008 r. w miejscowości O. uzyskał samochód campingowy marki F. typ D. I 7870 o nr rej. (...) wartości 248.127 zł w ten sposób, że osoba współdziałająca z oskarżonym B. W., posługując się podrobionym dowodem osobistym nr (...) oraz prawem jazdy nr (...), wydanym dla B. K., wprowadziła w błąd pracownika przedsiębiorstwa (...) co do tożsamości osoby wypożyczającej ów pojazd oraz zamiaru zwrotu tego pojazdu, zawierając umowę najmu tegoż pojazdu;

2) w tym samym dniu jak wyżej, w miejscowości K. uzyskał samochód campingowy marki F. (...) nr rej. (...) 666 wartości 159.960 złotych, w ten sposób, że osoba współdziałająca z oskarżonym B. W., posługując się podrobionym dowodem osobistym nr (...) oraz prawem jazdy nr (...), wydanym dla B. K., wprowadziła w błąd pracownika przedsiębiorstwa (...) co do tożsamości osoby wypożyczającej ów pojazd oraz zamiaru zwrotu tego pojazdu, zawierając umowę najmu tegoż pojazdu,

a następnie przetransportował te pojazdy przez terytorium Polski i Litwy na terytorium Republiki Białorusi i tam zbył je nieustalonym osobom za łączną kwotę 35000 USD, to jest popełnienia występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 250 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda stawka (pkt V);

- oskarżonego **B. W.** uznał za winnego popełnienia opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia występku, który zakwalifikował z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12

k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 19 § 1 k.k., na mocy art. 270 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VI);

- na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego **B. W.** jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywny, wymierzając w to miejsce kary łączne 5 lat pozbawienia wolności oraz 500 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda stawka (pkt VII), z zaliczeniem na poczet kary łącznej pozbawienia wolności, na mocy art. 63 § 1 k.k., okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 września 2008 r. do dnia 15 września 2010 r. (pkt VIII);

- na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego **B. W.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 259.440 złotych tytułem zwrotu przypadającej na niego części korzyści majątkowej osiągniętej w wyniku popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie II wyroku (pkt IX);

- na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **B. W.** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, opisanym w punkcie III poprzez zapłatę na rzecz J. B. (2) kwoty 60.240 zł solidarnie z oskarżonym N. W. (pkt X);

- na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego **B. W.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 118.034 złotych tytułem zwrotu korzyści majątkowej, osiągniętej w wyniku popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie V wyroku (pkt XI);

- oskarżonego **B. G.** uniewinnił od zarzutu popełnienia przestępstwa, opisanego w punkcie VII aktu oskarżenia (pkt XII);

- oskarżonego **B. G.** w granicach zarzutu opisanego w punkcie VIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od września 2007 r. do czerwca 2008 r. w G., S. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z B. W., M. T. (1)

i J. B. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i wykonując z góry powzięty zamiar, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., nr 179, poz. 1485 ze zm.) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci haszyszu w ilości nie mniejszej niż 60 kg o wartości nie mniejszej niż 720.000 złotych w następujący sposób:

1) w okresie od września 2007 r. do grudnia 2007 r., działając wspólnie

i w porozumieniu z B. W., dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci haszyszu, w ilości nie mniejszej niż 45 kg i wartości nie mniejszej niż 540.000 zł w ten sposób, że po uprzednim zakupie tego narkotyku na terenie Hiszpanii w ilościach wynoszących każdorazowo 15–20 kg przewoził go samochodem w specjalnie przygotowanej w tym celu skrytce przez terytorium Hiszpanii i Francji do Niemiec oraz przez terytorium Hiszpanii, Francji i Niemiec do Polski;

2) w okresie maj – czerwiec 2008 r., działając wspólnie i w porozumieniu z M. T. (1) i J. B. (1), dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci haszyszu, w ilości nie mniejszej niż 15 kg i wartości nie mniejszej niż 180.000 zł w ten sposób, że po uprzednim zakupie tego narkotyku na terenie Hiszpanii przewiózł go samochodem w specjalnie przygotowanej w tym celu skrytce przez terytorium Hiszpanii, Francji i Niemiec do Polski,

przy czym z popełniania tego przestępstwa oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest popełnienia zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 55 ust. 3 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 400 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt XIII);

- oskarżonego **B. G.** w granicach zarzutu opisanego w punkcie IX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od stycznia 2008r. do końca lipca 2008r. w S. i w innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z B. W. usiłował posiadać bez wymaganego zezwolenia broń palną, jednakże zamiaru nie osiągnął z uwagi na to, że nie

uświadamiał sobie, iż posiadany pistolet nie stanowi ostrej broni palnej, czyn ten kwalifikując jako występki z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k., na podstawie art. 14 § 2 k.k. w zw. z art. 61 § 1 k.k. odstąpił od wymierzenia kary (pkt XIV);

- oskarżonego **B. G.** uznał za winnego popełnienia opisanego w punkcie X aktu oskarżenia występku z art. 306 k.k. i za to, na mocy art. 306 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XV);

- na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego **B. G.** jednostkowe kary pozbawienia wolności, wymierzając w to miejsce karę łączną 7 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XVI);

- na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego **B. G.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 363.126 złotych tytułem zwrotu przypadającej na niego części korzyści majątkowej, osiągniętej w wyniku popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie XII wyroku (pkt XVII);

- oskarżonego **J. B. (1)** uniewinnił od zarzutu popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie XIV aktu oskarżenia (pkt XXI);

- oskarżonego **J. B. (1)** w granicach zarzutu opisanego w punkcie XV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie maj – czerwiec 2008 r. w G. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z B. G. i M. T. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 1000 euro dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci haszyszu, w ilości nie mniejszej niż 15 kg i wartości nie mniejszej niż 180.000 zł w ten sposób, że po uprzednim zakupie tego narkotyku na terenie Hiszpanii przewiózł go samochodem w specjalnie przygotowanej w tym celu skrytce przez terytorium Hiszpanii, Francji i Niemiec do Polski, to jest popełnienia zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., nr 179, poz. 1485 ze zm.) i za to, na mocy art. 55 ust. 3 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt XXII);

- na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **J. B. (1)** na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 października 2008 r. do dnia 27 września 2010 r. (pkt XXIII);

- na mocy art. 45 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego **J. B. (1)** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.324 złote tytułem zwrotu korzyści majątkowej, uzyskanej w wyniku przestępstwa opisanego w punkcie XXII wyroku (pkt XXIV);

- oskarżonego **M. S.** w granicach zarzutu opisanego w punkcie XXII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia do 14 maja 2008 r. w S., T. i M., działając w zamiarze, aby inne ustalone osoby dokonały przestępstwa kradzieży z rozbojem biżuterii bursztynowej na szkodę J. B. (2) oraz realizując z góry powzięty zamiar i działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł im w ten sposób, że skontaktował się z pokrzywdzoną, podając się za pośrednika w handlu wyrobami z bursztynu o nazwisku H., a następnie dwukrotnie spotkał się z nią, w celu wzbudzenia zaufania i złożenia po wcześniejszym uwiarygodnieniu się zamówienia na dużą ilość wyrobów z bursztynu, które, po ich zgromadzeniu przez pokrzywdzoną, miały stać się przedmiotem kradzieży z rozbojem, dokonany pozostałych sprawców, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22 września 2006 r. w sprawie o sygn. akt IV K 89/04, między innymi. za czyn z art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i w konsekwencji karę łączną 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 listopada 2000 r. do 30 kwietnia 2006 r., to jest popełnienia występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 19 § 1 k.k. na mocy art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XXXIV);

- oskarżonego **M. S.** w ramach zarzutu opisanego w punkcie XXIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 28 kwietnia 2008 r. do 14 maja 2008 r. na w S., G. i innych miejscowościach na terenie Polski, Litwy i Białorusi, mając świadomość tego, że pojazdy campingowe: F. (...) nr rej. (...) o wartości 248.127 zł oraz F. (...) o nr rej. (...)

666 o wartości 159.960 zł, stanowiące mienie znacznej wartości, pochodzą z czynu zabronionego, dopomógł B. W. w ich zbyciu w ten sposób, że uczestniczył w przeprowadzeniu tych pojazdów przez terytorium Polski i Litwy na teren Republiki Białorusi, to jest popełnienia występku z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt XXXV);

- na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego **M. S.** kary pozbawienia wolności, wymierzając w to miejsce karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XXXVI);

- wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcia co do przypadku na rzecz Skarbu Państwa samochodu marki C., nr rej. (...) (pkt XLI) i samochodu marki M. (...) o nr. rej. (...) (pkt XLII) oraz o zasądzeniu od oskarżonych przypadających na nich kosztów procesu w części skazującej i obciążeniu ich stosownymi opłatami sądowymi (pkt XLIII).

Wyrok powyższy został zaskarżony przez obrońców oskarżonych B. W., B. G., J. B. (1) i M. S..

Obrońca oskarżonego B. W. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, co do punktów II, III i V, na podstawie art. 427 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k. zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która to mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., polegającą na przeprowadzeniu wybiórczej analizy materiału dowodowego, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności nie prawidłowe uznanie, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu w ww. punktach aktu oskarżenia czynów w sytuacji, kiedy w późniejszych wyjaśnieniach wyjaśniał zupełnie odmiennie, wskazując jednocześnie przyczyny zmiany wyjaśnień, co nie zostało w sposób wystarczający omówione przez Sąd I instancji;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ jego na treść polegający na:

a) bezzasadnym przyjęciu, iż oskarżony B. W. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu w punktach II, III, V czynów w sposób opisany w wyroku, w sytuacji kiedy brak dowodów potwierdzających sprawstwo, oparcie ustaleń tylko i wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonego B. W. z postępowania przygotowawczego, w sytuacji kiedy zostały one zmienione w postępowaniu sądowym oraz bezzasadne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom tego oskarżonego złożonym przed Sądem orzekającym,

b) bezzasadnym przyjęciu, że sprawstwo oskarżonego znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonej M. T. (1), w sytuacji, kiedy wyjaśnienia te nie znajdują poparcia w żadnym innym dowodzie zgromadzonym w sprawie, a wyjaśnienia oskarżonej oparte są w dużym stopniu na wiedzy „zasłyszanej”.

W konsekwencji obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej poprzez orzeczenie, co do istoty sprawy i zmianę opisu czynu wskazanego w punkcie II w ten sposób, że ustalona ilość przemyconych narkotyków wynosiła 30 kg i wymierzenie za ten czyn kary 2 lat pozbawienia wolności;

2. uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przestępstw zarzucanych w punkcie III i V aktu oskarżenia,

3. wymierzenie kary łącznej za przestępstwa z punktu II i VI w wymiarze dwóch lat pozbawienia wolności,

ewentualnie o:

4. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego B. G. zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w punktach od XIII do XVII. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2, 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił;

1) naruszenie przepisów postępowania karnego mające istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie:

- art. 7 i art. 4 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. poprzez uwzględnienie przez sąd jedynie okoliczności na niekorzyść oskarżonego bez uwzględnienia takich okoliczności jak przyznanie się oraz wyjaśnienia spójne i jasne w odniesieniu do posiadania środków odurzających i okoliczności oraz przyczyn ich uzyskania, a także uwzględnienie wyjaśnień oskarżonej M. T. (1), której celem było skorzystanie z dobrodziejstwa zmniejszenia wymiaru kary bez ich analizy ze szczególną ostrożnością.

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przez sąd w uzasadnieniu wyroku szeregu istotnych okoliczności takich jak ustalenie, iż oskarżony popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia czyny jedynie na podstawie pomówienia bez zachowania szczególnej ostrożności przy ocenie wyjaśnień pozostałych oskarżonych;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na:

- przyjęciu, iż oskarżony B. G. dopuścił się zarzucanych mu czynów działając wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi podczas gdy jedynie, jak wyjaśniał, posiadał środki odurzające w postaci haszyszu jako zastaw z tytułu zobowiązania w stosunku do niego B. W. w wysokości 50.000 złotych, co winno skutkować, zdaniem skarżącego, zmianą opisu czynu zarzucanego z punkcie XIII wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 10 lipca 2013r. poprzez przyjęcie, iż w okresie od września 2007 roku do czerwca 2008 roku oskarżony B. G. posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci haszyszu o łącznej wadze 15 kg i zakwalifikowanie czynu jako przestępstwa z art. 62 § 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

W rezultacie tak sformułowanych zarzutów obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu w punktach XIV do XVI czynów.

Obrońca oskarżonego J. B. (1) zaskarżył wyrok co do tego oskarżonego w części objętej punktami XXII, XXIV i XLIII, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony J. B. (1) zgodził się na udział w przywozie narkotyków na teren Polski.

2. naruszenie przepisów postępowania: art. 4 k.p.k. i 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. polegający na umieszczeniu w opisie czynu przypisanego oskarżonemu ustaleń faktycznych, których nie zawiera uzasadnienie wyroku;

3. naruszenie przepisów postępowania: art. 4 k.p.k., art. 5 §2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegające na oparciu ustaleń faktycznych sądu odnośnie roli oskarżonego w przypisanym mu przestępstwie wyłącznie na podstawie wyjaśnień oskarżonej M. T. (1), których treść musi budzić uzasadnione wątpliwości;

4. naruszenie art. 7 k.p.k. polegające na uznaniu przez Sąd wyjaśnień M. T. (1) za wiarygodne w całości, gdy część tych wyjaśnień złożonych na początku postępowania stoi w oczywistej sprzeczności z późniejszymi jej wyjaśnieniami;

5. naruszenie art. 626 § 1 k.p.k. polegające na braku orzeczenia o kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. B. (1) z urzędu, które to naruszenia przepisów postępowania mogły mieć wpływ na treść orzeczenia.

Nadto z daleko idącej ostrożności procesowej obrońca wskazał na wymierzenie oskarżonemu rażąco surowej kary a także pominięcie przy opisie przypisanego oskarżonemu czynu zasad wynikających z art. 20 k.k.

W konsekwencji obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie XXII poprzez uniewinnienie oskarżonego i w konsekwencji również zmianę rozstrzygnięć co do kosztów procesu w zakresie dotyczącym oskarżonego przez obciążenie nimi Skarbu Państwa

2. zasądzenie na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. na rzecz obrońcy z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w I instancji.

Obrońca oskarżonego M. S. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, tj. w punktach XXXIV, XXXV, XXXVI i XLIII.

Na podstawie art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na sprzecznym z zebraniem materiałem dowodowym ustaleniu, że oskarżony M. S., realizując z góry powzięty zamiar i działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł bezpośrednim sprawcom w dokonaniu przestępstwa kradzieży z rozbojem – biżuterii bursztynowej na szkodę J. B. (2);

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez jednostronną, niewnikliwą, a przez to przekraczającą zasadę swobodnej oceny dowodów – ocenę wyjaśnień M. T. (2), B. G., J. B. (1), N. W., B. W., które to naruszenie miało wpływ na treść wyroku, bowiem doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegającego na sprzecznym z zebraniem materiałem dowodowym ustaleniu, iż oskarżony M. S. „z całą pewnością” wiedział o tym, że samochody uzyskane przez B. W. pochodzą z przestępstwa.

Nadto z ostrożności procesowej, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k.: 3. obrazę przepisów postępowania tj. art. 424 § 2 k.p.k. przez jego niezastosowanie i wydanie wyroku bez poczynienia jakichkolwiek ustaleń faktycznych dotyczących wymiaru kary w stosunku do oskarżonego M. S., co miało wpływ na treść wyroku, bowiem doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu kary niewspółmiernie surowej, nieuwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 54 § 1 i 2 k.k.

4. obrazę przepisu postępowania tj. art. 624 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi w sytuacji, gdy uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów.

W konsekwencji obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych B. G. i B. W. okazały się skuteczne w takiej części, w jakiej argumentacja w nich zawarta przełożyła się na zmianę zaskarżonego wyroku co do każdego z tych oskarżonych w zakresie wymiaru kary. Apelacja obrońcy oskarżonego M. S. skutkowałą koniecznością wydania orzeczenia reformatoryjnego co do czynu przypisanego mu w punkcie XXXIV oraz kasatoryjnego w części dotyczącej wymiaru kary odnośnie czynu przypisanego mu w punkcie XXXV. Zaś odnośnie oskarżonego J. B. (1), z uwagi na jego śmierć, zaszła konieczność uchylenia wyroku w części dotyczącej skazania tego oskarżonego i umorzenia w tym zakresie postępowania.

W pierwszej kolejności należy zatem wskazać na to, że jak wynika z odpisu skróconego aktu zgonu Urzędu Stanu Cywilnego w G. Nr (...) (k. 8148) oskarżony J. B. (1) zmarł w dniu 5 czerwca 2014 r. Zatem wobec zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej skazania oskarżonego J. B. (1), to jest w punktach XXII, XXIII, XXIV i XXV, i na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. postępowanie w tym zakresie umorzył. Jednocześnie kosztami procesu w tej części za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa (art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.). Zarazem w kwestii naruszenia art. 626 § 1 k.p.k., polegającym na braku (w ogóle) zamieszczenia w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej

oskarżonemu J. B. (1) z urzędu w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, wskazać trzeba, że to ten sąd jest właściwy do wydania stosownego orzeczenia w tym przedmiocie w trybie art. 626 § 2 k.p.k.

Odnosząc się następnie do apelacji obrońców oskarżonych B. G. i B. W. stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny w ramach przeprowadzonej kontroli odwoławczej nie znalazł powodów do podzielenia głównych zarzutów przytoczonych przez tych skarżących. Argumenty zawarte w apelacjach odniosły tylko ten skutek, że doszło do zmiany zaskarżonego wyroku odnośnie wymierzonych tym oskarżonym kar pozbawienia wolności i grzywny. Wbrew temu co utrzymują autorzy tych apelacji, sąd a quo nie dopuścił się naruszenia wskazanych przez nich przepisów postępowania, a w konsekwencji nie popełnił także błędu w ustaleniach faktycznych.

Równocześnie uczynić trzeba uwagę natury ogólnej, która dotyczy także apelacji obrońcy oskarżonego M. S., a mianowicie, że choć każdy ze skarżących formułuje zarzut oparty o treść art. 438 pkt 3 k.p.k., to jednak czyni to, podnosząc zarazem jako odrębne zarzuty, naruszenie przepisów art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. i 410 k.p.k. (obrońca oskarżonego B. G.), art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. (obrońca oskarżonego B. W.) i art. 7 k.p.k. (obrońca oskarżonego M. S.). W ten sposób w istocie podważają oni trafność dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Dlatego też zasadność zarzutów obraży prawa procesowego należało oceniać również przez pryzmat błędu w ustaleniach faktycznych (zob. postanowienie SN z dnia 2.02.2007r., III KK 407/06, OSNwSK 2007/1/379).

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k. stwierdzić trzeba, że materiał dowodowy, na podstawie którego sąd a quo dokonał ustaleń faktycznych jest kompletny i został prawidłowo ujawniony na rozprawie, a zatem stanowił wymaganą podstawę wydania wyroku, określoną w przytoczonym przepisie.

Obrońca oskarżonego B. G. przywołał w tej mierze bardzo lakoniczną argumentację, nierozwiniętą już w uzasadnieniu apelacji, której istota sprowadza się do wskazania, że sąd meriti pominął w uzasadnieniu wyroku „szereg istotnych okoliczności”, do których skarżący zaliczył to, że nie uwzględnił, iż ustalenie, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny nastąpiło tylko na podstawie pomówienia bez zachowania szczególnej ostrożności przy ocenie wyjaśnień pozostałych oskarżonych. Odnosząc się zwięźle do tak „przekrojowo” sformułowanego zarzutu trzeba zauważyć, że z naruszeniem przepisu art. 410 k.p.k. mielibyśmy do czynienia w sytuacji oparcia wyroku jedynie na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a tak w realiach sprawy nie jest. Wprawdzie rozważania zawarte w uzasadnieniu wyroku mają znaczenie dla oceny naruszenia art. 410 k.p.k., to jednak nie przesądzają one o tym, czy doszło do uchybienia ww. przepisowi. Pominięcie w uzasadnieniu wyroku pewnych okoliczności nie oznacza, że w rzeczywistości były one pominięte na etapie przeprowadzonego na rozprawie postępowania dowodowego i dokonanej następnie oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku ma charakter wtórny wobec treści wydanego wyroku i jest jedynie dokumentem sprawozdawczym, wskazującym na to z jakich powodów doszło do jego wydania. Bezsprzecznie, o trafności wyroku świadczy treść zebranych i przeprowadzonych w sprawie dowodów. Niezależnie od przytoczonych rozważań wskazać trzeba w realiach badanej sprawy na to, że sąd a quo miał na uwadze to, że wyjaśnienia współoskarżonych miały charakter pomówienia. Nie pominął ich treści, a w przeprowadzonej ocenie zachował wymaganą ostrożność i nadał temu pomówieniu zobiektywizowany wymiar, konfrontując je z innymi dowodami. Skarżący w żaden sposób nie wykazał zatem, aby sąd meriti uchybił omawianemu przepisowi. Wynika z tego zasadnie, że nie mamy w rozważanym przypadku do czynienia z tzw. błędem „braku”, to jest błędem, który wynika z niepełności i niekompletności przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Wbrew temu co utrzymuje ten skarżący, lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku przekonuje również o tym, że Sąd Okręgowy dokonał wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów, tak pojedynczo jak i we wzajemnych powiązaniach oraz wynikających z tego okoliczności. Zarzut naruszenia art. 424 k.p.k. jest w tej sytuacji także chybiony. Sporządzone uzasadnienie spełnia minimalne wymogi stawiane temu dokumentowi procesowemu, a zawarte w nim rozważania są co do zasady przekonujące. Uchwyczone zaś mankamenty w żadnej mierze nie uniemożliwiły przeprowadzenia kontroli zaskarżonego wyroku. Zaowocowały wydaniem, odpowiednio co do niektórych tylko części wyroku, orzeczenia reformatoryjnego oraz kasatoryjnego.

W nawiązaniu do zarzutu naruszenia art. 4 k.p.k. stwierdzić trzeba, że przepis ten formułuje tzw. ogólną dyrektywę postępowania, to jest określa sposób, w jaki organy prowadzące postępowanie karne powinny postępować. Z naruszeniem sformułowanej w nim zasady obiektywizmu będziemy mieli do czynienia wówczas, gdy sąd orzekający złamie konkretny przepis procesowy, który stanowi gwarancję tej zasady. Oczywiście jest jednocześnie to, że rzeczą skarżącego jest wskazać taki przepis. Autor apelacji tego jednak nie zrobił. Nie czyni temu zadość przytoczenie w uzasadnieniu apelacji, że oskarżony został skazany na podstawie ustaleń faktycznych, dokonanych na podstawie wyjaśnień pozostałych oskarżonych, co wymagało, zdaniem skarżącego, szczególnego podejścia do wyjaśnień tych oskarżonych, którzy „zyskują szczególne względy procesowe”. Sąd Okręgowy kwestii tych nie pominął i nie uchybił obowiązującym w tym zakresie regulacjom.

Odnosnie zaś zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. podkreślić trzeba to, że reguła in dubio pro reo wchodzi w grę dopiero wówczas, gdy mamy do czynienia z dokładnym i pełnym postępowaniem dowodowym i oceną jego rezultatów (por. wyrok SN z dnia 16.07.2013 r., WA 15/13, LEX nr 1341300). Chodzi jednak w tym przypadku nie o wątpliwości zgłaszane przez strony postępowania, lecz o to, czy sąd orzekający powziął taką wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wskutek braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. W grę może także wchodzić ewentualnie to, czy w świetle okoliczności konkretnej sprawy powinien był wątpliwości takie powziąć. W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy nie ujawnił, aby zrodziły się u niego niedające się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonych B. G. i B. W., a swoje przekonanie w tej materii logicznie i rzeczowo uzasadnił.

Sąd Apelacyjny konsekwentnie wskazuje na to, że trzeba też pamiętać o tym, iż przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny, a zatem zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. możliwe jest jedynie wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów oraz dokonania ich oceny spełniającej wymogi określone w art. 7 k.p.k. pojawią się wątpliwości, których nie da się wyeliminować (zob. wyrok SN z dnia 1 lutego 2012 r., II KK 141/11, Biul. PK 2012/3/8). Z taką zaś sytuacją w realiach rozpoznawanej sprawy również nie mamy do czynienia.

Argumentacja obrońców ww. oskarżonych w zakresie naruszenia przez sąd a quo art. 7 k.p.k. także podlega odparciu, ponieważ dla uwzględnienia takiego zarzutu niewystarczające jest prezentowanie niezadowolona z oceny przeprowadzonych dowodów, bez konstruktywnego w tej mierze wskazania uchybień, które sąd orzekający w przeprowadzonej ocenie danego dowodu, czy też całokształtu zebranych dowodów, popełnił.

Przypomnienia wymaga to, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w tej materii przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (zob. postanowienie SN z dnia 1 września 2010 r., IV KK 78/10, OSNwSK 2010/1/1653).

Sąd Okręgowy co do zasady uczynił zadość przytoczonym wymogom, dokonując oceny dowodów i wynikających z nich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o winie i kwalifikacji prawnej czynów, przypisanych ww. oskarżonym. Zastrzeżenia odnoszące się do trafności wymierzonej im kary spowodowały, że tylko wywodów sądu a quo w tej mierze nie można było całościowo podzielić. Nieco odmiennie natomiast przedstawiają się te kwestie odnośnie oskarżonego M. S., o czym będzie mowa w dalszej części.

Przechodząc do zagadnień bardziej szczegółowych stwierdzić trzeba, że nie ma racji obrońca oskarżonego B. G. utrzymując, że sąd a quo postąpił niewłaściwie, opierając się przy dokonywaniu ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach współoskarżonych, którzy korzystają ze szczególnych względów procesowych. Wbrew temu co podnosi autor apelacji,

sąd a quo dostatecznie szczegółowo odniósł się do poszczególnych okoliczności podawanych przez współoskarżonych, w tym zwłaszcza przez pozostającą z nim w bliskim związku oskarżoną M. T. (1). W żadnej mierze nie ma powodów, aby przychylić się do twierdzenia obrońcy, że oskarżony B. G. swoim działaniem naruszył tylko przepisy dotyczące zakazu posiadania narkotyków. Stanowisko obrońcy w tej materii jest tylko polemiką z prawidłowym ze wszech miar stanowiskiem sądu meriti. Sąd Apelacyjny konsekwentnie wskazuje zaś na to, że zanegowanie trafności ustaleń sądu orzekającego poprzez wyrażenie tylko odmiennego poglądu w tej materii nie może być uznane za wystarczające do wnioskowania o dokonaniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (zob. wyrok SA w Gdańsku z dnia 11 września 2014 r., II AKA 263/14, KSAG 2015/1/7). Wyjaśnienia złożone w tym zakresie przez oskarżonego B. G. słusznie zostały uznane przez sąd meriti za niewiarygodne. Jednocześnie nie ma podstaw do kwestionowania wiarygodności relacji oskarżonej M. T. (1). Podważanie jej wiarygodności tylko na tej podstawie, że liczyła ona na korzystne dla siebie końcowe rozstrzygnięcie, które faktycznie uzyskała, jest niewystarczające. Gdyby podzielić ten rodzaj rozumowania, to żaden z oskarżonych, który postępuje stosownie do treści art. 60 § 3 k.k. nie zasługiwałby na wiarygodność, co byłoby sprzeczne z ideą przyświecającą temu przepisowi. Z założenia jest więc to zarzut chybiony, a skarżący nie przytoczył żadnych innych argumentów, które wymagałyby rozważenia w tym przedmiocie, a w konsekwencji mogłyby zasługiwać na uwzględnienie. Nadto skarżący stwierdzając, że informacje, które posiadała oskarżona M. T. (1) nie pochodziły z jej bezpośredniej obserwacji i uczestniczenia w zarzucanych zdarzeniach, a podaje je ona „z opowieści”, opatrzył to jedynie sformułowaniem pejoratywnie brzmiącej oceny takich relacji. Nie wyjaśnił dlaczego należałoby je zdyskwalifikować. W zaistniałej sytuacji Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zakwestionowania odmiennego stanowiska zajętego w tej mierze przez Sąd Okręgowy.

Podobnie też nie ma racji obrońca oskarżonego B. W., gdy stwierdza, że wyjaśnienia oskarżonej M. T. (1) to wiedza w dużym stopniu „zasłyszana”. Nie wskazuje bowiem w jaki sposób miałyby się to przekładać na błędne w tej mierze, jego zdaniem, stanowisko sądu a quo.

Sąd Okręgowy wskazał na to, że oceniając wyjaśnienia wszystkich oskarżonych przyjął określone kryteria uznania ich za dowód wiarygodny, a mianowicie dał im wiarę w tych fragmentach, w których konsekwentnie przyznawali się oni do popełnienia określonych przestępstw i opisywali ich przebieg. W przypadku zaś odwołania przyznania się Sąd uznawał za wiarygodne pierwotne relacje tylko w sytuacji istnienia innych dowodów potwierdzających chociażby pośrednio udział oskarżonego w określonym przestępstwie. Wtedy zaś, gdy w grę wchodziło pomówienie jednego z oskarżonych przez drugiego przyjmował to pomówienie za wiarygodne jedynie wówczas, gdy było ono pewne (szczegółowe, niezawierające wewnętrznych sprzeczności i innych nieścisłości, ze wskazaniem źródeł poszczególnych informacji) oraz potwierdzone innymi dowodami. Natomiast w sytuacji braku dowodów pozwalających na weryfikację określonej części wyjaśnień danego oskarżonego przyjmował za wiarygodną wersję dlań najkorzystniejszą. Postępowanie takie zasługuje na aprobatę.

Nie ulega wątpliwości, że dowodem kluczowym, i takie znaczenie nadał mu również sąd a quo, były wyjaśnienia oskarżonej M. T. (1). W swoich relacjach przytoczyła ona zarówno przebieg przestępstw, w których brała udział, jak i też opisała to, czego dowiedziała się od innych osób o popełnianych przestępstwach. Skarżący w tej materii zupełnie pomijają to, że wśród tych innych osób był m. in. sam oskarżony B. G.. Pomijają też bezkrytycznie to, że relacje oskarżonej znalazły swoje potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego M. W., częściowo B. W., J. B. (1) i M. S., a także w zeznaniach P. S. (1) i P. S. (2). To zatem, że niektórym dowodom, a zwłaszcza wskazanym wyjaśnieniom oskarżonych sąd a quo nie dał we wszystkich fragmentach wiary nie oznacza, że opierał się tylko na części ujawnionego materiału dowodowego, co zdaje się przenikać z całościowej argumentacji obrońcy oskarżonego B. G.. Dokonana z tego punktu widzenia kompleksowa ocena wyjaśnień oskarżonego B. G. jako niewiarygodnych zasługuje na akceptację. Sąd Okręgowy trafnie wskazał na to, że przeczą jego relacjom nie tylko wyjaśnienia oskarżonej M. T. (1), lecz także oskarżonego B. W., w części w której dał im wiarę. Celnie też wskazał na to, że okoliczności związane ze zlecaniem wykonania skrytek w samochodach, ich rzeczywistego przeznaczenia, jak i też przekładania części w samochodach C. pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego J. H..

Dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego B. W. Sąd Okręgowy zasadnie wskazał na to, że na wiarę zasługują te, które złożył on w postępowaniu przygotowawczym. Słusznie Sąd ten zwrócił uwagę na to, że oskarżony podawał

wówczas także informacje, o których nie wiedziały inne osoby poza M. T. (1) lub o których mogła wiedzieć tylko osoba rzeczywiście biorąca udział w danym przestępstwie, co znalazło potwierdzenie w toku dalszych czynności dowodowych. Wbrew temu co stara się wykazać autor apelacji, sąd a quo trafnie ocenił odmienne w treści wyjaśnienia oskarżonego B. W. składane na rozprawie. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie ma powodów do kwestionowania trafności stwierdzenia, że modyfikacje, których ten oskarżony dokonał na rozprawie dotyczyły przede wszystkim udziału oskarżonych N. W. i M. S., których to starał się on przedstawić w korzystnym świetle. Z kolei zaprzeczanie przez niego takim okolicznościom, jak podanie J. B. (2) środka usypiającego czy też temu, że brał on udział w wypożyczeniu samochodów kempingowych w Niemczech pozostawały w sprzeczności z innymi dowodami, wyspecyfikowanymi przez sąd a quo. W konsekwencji nie sposób utrzymywać, że przyczyny zmiany wyjaśnień nie zostały w sposób wystarczający omówione przez sąd pierwszej instancji. Nie jest też sprzeczne z obowiązującymi regułami dowodowymi i prawidłową oceną przeprowadzonych dowodów oparcie się na wyjaśnieniach oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego, wobec braku powodów do podzielenia odmiennych jego relacji składanych na rozprawie. Skarżący nie przyjmuje do wiadomości, że nastąpiło to w powiązaniu z treścią wyjaśnień oskarżonej M. T. (1), gdyż uważa je za niewiarygodne, nie przytaczając jednak w tej materii żadnej przekonującej argumentacji, która pozwoliłaby na wytknięcie sądowi a quo popełnionych w tej mierze błędów. Z kolei podnoszone przez skarżącego argumenty wynikające z konieczności oparcia się tylko na dowodzie z notatki niemieckiej policji, którego nie można traktować jako potwierdzającego sprawstwo oskarżonego B. W., abstrahują od uznanych przez sąd a quo za wiarygodne wyjaśnień tego oskarżonego, w których potwierdza on swoje sprawstwo. Bezpodstawne jest zarazem utrzymywanie przez autora apelacji, że sąd a quo z góry założył, że wiarygodne są tylko te wyjaśnienia oskarżonego B. W., które potwierdzają jego sprawstwo. Trafne są rozważania teoretyczne obrońcy co do mechanizmów funkcjonowania prawidłowej oceny dowodów, jednakże w tej w kwestii prezentuje on subiektywne stanowisko, a przecież stawianie zarzutów dotyczących prawidłowej oceny dowodów wymaga podejścia do tego zagadnienia obiektywnie. Takie podejście zaprezentował sąd a quo. W rezultacie skarżący nie wykazał także tego, że pomówienie oskarżonego jest nierzetelne.

W tym miejscu trzeba zwrócić uwagę na to, w nawiązaniu do zarzutów obu skarżących, że znaczenie wyjaśnień M. T. (1) postrzegać trzeba z punktu widzenia obiektywnej możliwości spostrzegania przez nią, zapamiętania i dostarczenia informacji ważnych dla ustalenia zdarzenia (zdarzeń) będącego przedmiotem postępowania karnego, czyli jego zaistnienia, przebiegu, skutków i osoby sprawcy (sprawców). Okoliczności te nie były kwestionowane. Po drugie zwrócenia uwagi wymaga to, że podobnie jak w przypadku tzw. świadka ze słuchu, mając na względzie kryterium spostrzegania, spotykamy się z relacją pośrednią. W realiach sprawy, co trzeba wyraźnie podkreślić mamy do czynienia tylko częściowo z taką relacją, czyli tzw. ze słuchu, a zatem relacją osoby (w tym przypadku M. T. (1)), która zna przebieg zdarzenia z relacji innych osób. W żadnej mierze nie dyskwalifikuje to dowodu z tej części jej wyjaśnień. Okoliczności przez nią podawane zostały przez sąd a quo poprawnie zweryfikowane, a całość jej wypowiedzi układa się w logiczny ciąg zdarzeń.

Tylko zdaniem obrońcy oskarżonego B. W. należało dać wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego złożonym w toku postępowania sądowego, jednakże jest to tylko subiektywne spojrzenie na ten aspekt oceny jego wyjaśnień. Trudno zaakceptować takie rozumowanie, że „ciężko” w materiale dowodowym dopatrzeć się istnienia dowodów potwierdzających pierwotne relacje oskarżonego, bowiem obrońca nie zalicza do tych dowodów wyjaśnień oskarżonej M. T. (1). Ponownie podkreślić trzeba to, że przyjęciu wiarygodności wyjaśnień tej oskarżonej nie stoi na przeszkodzie fakt skorzystania przez nią z treści art. 60 § 3 i § 6 k.k. Sąd Okręgowy nie przekroczył również granic zakreślonych treścią art. 7 k.p.k., dokonując ustalenia ilości przemycanych narkotyków, stąd też nie ma powodów do postąpienia tej mierze zgodnie z wnioskiem autora apelacji. Z kolei w kwestiach dotyczących rozboju dokonanego na osobie J. B. (2) sąd a quo opierał się nie tylko na wyjaśnieniach oskarżonej M. T. (1), która знаła przebieg przestępstwa z relacji ustnej od sprawców.

W konsekwencji nie jest tak, jak utrzymuje to obrońca, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala w sposób bezsporny ustalić winy oskarżonego B. W. w granicach zarzutów będących podstawą wywiedzionej apelacji.

Trafność zarzutów obrońcy oskarżonego B. G. wyraża się natomiast w przekonaniu Sądu Apelacyjnego, że wymierzona temu oskarżonemu kara pozbawienia wolności za przypisane mu w punkcie XIII przestępstwo jest w rzeczywistości nadmiernie surowa, co rozciąga się także na wymiar orzeczonej kary łącznej (pkt XVI). Nie ulega wątpliwości, że sąd a quo zupełnie niezasadnie nie dopatrywał się istnienia w przypadku tego oskarżonego jakichkolwiek okoliczności łagodzących. Z pewnością bowiem do tych okoliczności należało zaliczyć brak negatywnej opinii w miejscu ostatniego zamieszkania oraz zły stan jego zdrowia (k. 1177-1178, 8197). Trzeba też było mieć na uwadze dobrą opinię z jednostki penitencjarnej i sformułowaną w niej pozytywną prognozę penitencjarną (k. 8215). Jednocześnie trzeba było mieć też na względzie tzw. wewnętrzną sprawiedliwość wyroku. Odnośnie zaś kary grzywny orzeczonej w punkcie XIII trzeba stwierdzić, iż uszło uwadze skarżącego to, że kara ta została wymierzona sprzecznie z treścią art. 4 § 1 k.k., bowiem wymierzono ją w rozmiarze 400 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka, w sytuacji gdy z uwagi na popełnienie przestępstwa przed 8.06.2010 r. możliwe było orzeczenie w tym przypadku kary grzywny w rozmiarze od 10 do 360 stawek dziennych (art. 33 § 1 k.k. w brzmieniu tekstu pierwotnego).

Dlatego też Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego B. G. w punkcie XIII obniżył do 5 lat i 6 miesięcy, zaś karę grzywny do 200 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka. W ten sposób wymiarowi kary grzywny przywrócono również praworządny charakter. Wymierzając zaś następnie karę łączną pozbawienia wolności, stosując zasadę asperacji, przy uwzględnieniu okoliczności podmiotowych i przedmiotowych pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami oraz dysponując możliwością jej wymierzenia w granicach od 5 lat i 6 miesięcy do 6 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzekł ją w wysokości 6 lat pozbawienia wolności.

W konsekwencji również wobec oskarżonego B. W. zaszła konieczność zweryfikowania orzeczonych kar grzywny pod kątem uwzględnienia przy ich wymiarze art. 4 § 1 k.k. Dlatego też podstawę wymiaru kary grzywny w punktach II, III i V uzupełniono o ten przepis. Jednocześnie w punkcie II obniżono wysokość kary grzywny do 200 stawek dziennych, a nadto obniżono w każdym przypadku wysokość jednej stawki dziennej do 10 złotych, gdyż jest to kwota niebudząca wątpliwości z punktu widzenia możliwości finansowych tego oskarżonego. Wymierzona zaś następnie kara łączna grzywny, przy zastosowaniu zasady asperacji, z uwzględnieniem okoliczności podmiotowych i przedmiotowych pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami oraz wobec możliwości jej wymierzenia w granicach od 250 do 550 stawek dziennych orzeczona została w rozmiarze 350 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka, co urealnia płynącą z tego dolegliwość i pozostaje w zgodności z możliwościami finansowymi oskarżonego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego kary w orzeczonej wysokości są adekwatne do stopnia winy każdego z ww. oskarżonych i społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów, a także w należyty sposób uwzględniają cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec każdego z nich. Czynią też zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nieco odmiennie przedstawiają się rozważania dotyczące zasadności apelacji obrońcy oskarżonego M. S.. Jest ona trafna, gdy chodzi o zarzut błędu w ustaleniach faktycznych odnośnie przestępstwa przypisanego temu oskarżonemu w punkcie XXXIV oraz w zakresie odnoszącym się do wymiaru kary co do przestępstwa przypisanego mu w punkcie XXXV.

Ma rację skarżący, że sąd a quo niesłusznie przypisał oskarżonemu M. S. popełnienie przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt XXXIV). Rozważania autora apelacji na tym polu zasługują na uwzględnienie w części, w której postrzega on zachowania oskarżonego M. S. jako podjęte w związku z zaplanowaną kradzieżą z włamaniem (ułatwiające jego popełnienie), do której realizacji nie doszło, a nie w związku z dokonanym rozbojem wobec osoby J. B. (2). Podkreślenia wymaga przy tym to, że M. S. odpowiada w granicach swego zamiaru, a taki właśnie zamiar prezentował, gdy podejmował się ustalonych zachowań wobec J. B. (2). Jest oczywiste, że nie może on odpowiadać za to, jak finalnie postąpili współsprawcy przestępstwa, bowiem działo się to poza jego zamiarem. Tym bardziej, że przestępstwo to zostało dokonane w sytuacji pozostawienia M. S. poza granicami kraju i w obawie, że powróciwszy na teren Polski w odwecie pokrzyżuje im plany i ostrzeże wręcz J. B. (2) o planowanym przestępstwie. Wszystko to związane było z incydentem, który zaistniał na terenie Białorusi, gdzie oskarżeni usiłowali

znaleźć kupca na samochody kempingowe. Jest zatem oczywiste, że w tych nowych planach oskarżony M. S. już udziału nie brał, dlatego też nie powinien być tym obciążony. Jednocześnie ma rację obrońca, że w przypadku poprzestania na pierwotnym zamiarze (kradzieży z włamaniem) nie ma podstaw do przypisania oskarżonemu działania w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. Nadto zaszła też potrzeba doprecyzowania opisu czynu i wyeliminowania z jego kwalifikacji kuriozalnie zastosowanego art. 12 k.k.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego oskarżonemu M. S. w punkcie XXXIV zmienił dokonane ustalenia w ten sposób, że słowa „kradzieży z rozbojem” (dwukrotnie) zastąpił słowami „kradzieży z włamaniem”, wyeliminował zapis: „oraz realizując z góry powzięty zamiar i”, po słowie „B.” stawiając przecinek, pomiędzy słowami „dokonanym” a „pozostałych” wpisując słowo „przez” oraz eliminując zapis dotyczący przyjęcia recydywy z art. 64 § 1 k.k. Popelniony czyn zakwalifikował zaś jako występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka. Ujawnione w sprawie okoliczności związane z działaniem oskarżonego M. S., w tym poprzestanie na łagodniejszym etapie przestępstwa, w pełni upoważniały do zastosowania wobec niego, stosownie do treści art. 19 § 2 k.k., instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Z uwagi na wymierzenie kary wolnościowej wystarczające w tej mierze stały się dane osobopoznawcze znajdujące się w aktach sprawy oraz zebrane w toku postępowania odwoławczego (k. 1179, 7621-7624, 8177-8181). Należało też mieć na względzie fakt odbywania obecnie przez oskarżonego kary pozbawienia wolności (k. 8183-8184). W ten sposób wymierzona oskarżonemu M. S. kara grzywny ma wymiar kary sprawiedliwej. Spełnia ona swoje cele prewencyjne (ogólne i indywidualne), pozostając jednocześnie w zgodzie ze społecznym poczuciem sprawiedliwości.

Sąd Apelacyjny nie znalazł natomiast podstaw do podzielenia argumentacji skarżącego co do błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XXXV, powstałego zdaniem autora apelacji wskutek sprzecznej z art. 7 k.p.k. oceny wyjaśnień oskarżonych M. T. (1), B. G., J. B. (1) i B. W.. W zakresie prawidłowości dokonanej przez sąd a quo oceny dowodów zachowują aktualność poczynione wyżej rozważania. Podkreślenia wymaga nadto to, że przekonanie o zawinięciu oskarżonego M. S. sąd a quo wywiódł nie tylko z samego ustalenia, iż oskarżeni B. W. i B. G. zajmowali się między innymi handlem samochodami sprowadzonymi z zagranicy. Przeciwna argumentacja skarżącego, zmierzająca do obalenia twierdzenia, że oskarżony M. S. miał pewność co do nielegalnego pochodzenia pojazdów, ma tylko charakter polemiczny wobec stanowiska sądu a quo. Argumentacja ta ma przy tym wymiar subiektywny, uwzględnia w rzeczy samej tylko jednostronne argumenty. Ponownego podkreślenia wymaga jednak to, że nie neguje wiarygodności relacji oskarżonej M. T. (1) to, że posiadała ona częściowo wiedzę tylko „ze słyszenia” o tym, że B. W. i M. S. wypożyczyli na terenie Niemiec samochody kempingowe, aby je sprzedać w krajach byłego ZSRR. Nie sposób podzielić twierdzenia autora apelacji, że dowód ze słyszenia to w istocie plotka, bowiem jest to dowód o charakterze pośrednim, który może przedstawiać istotną wartość dowodową. O ile jest zgoda co do tego, że plotka nie powinna stawać się podstawą ustaleń faktycznych, to w realiach badanej sprawy nie jest tak, że wyjaśnienia oskarżonej M. T. (1) należy traktować w tej kategorii.

Plotka jest wyjaśniana jako „niesprawdzona i często nieprawdziwa wiadomość, jaką ludzie przekazują sobie z ust do ust, zwykle szkodząca czyjejś opinii” (M. Bańko (red.), Słownik języka polskiego PWN, Warszawa 2007). Z rozważań przeprowadzonych przez Sąd Okręgowy nie wynika, aby relacje oskarżonej M. T. (1) polegały tylko na przekazywaniu zasłyszanej plotki. Wypowiedź procesowa oparta na wiedzy zasłyszanej, przekazanej przez inną osobę nie może być a priori utożsamiana z plotką. Wypowiedź taka podlega zweryfikowaniu, a gdy weryfikacja okaże się pozytywna, to taki dowód pośredni może stanowić pełnoprawne ogniwo dowodzenia zaistnienia określonego faktu. Tak też sytuacja przedstawia się w rozpoznawanej sprawie.

Skarżący nie ujmuje już w kategorii plotki wyjaśnień oskarżonego N. W., który także ze słyszenia posiadał podobną wiedzę, a w tym przypadku stara się przytoczyć racjonalizację postępowania oskarżonego M. S., której brakuje jednak pewności, o czym świadczy użyte w uzasadnieniu apelacji wyrażenie, że oskarżony „raczej nie dzieliliby się planami sprzedaży z osobami trzecimi”, gdyby wiedział, że są one nielegalne. Autor apelacji nie podaje z czego wynika takie

jego przekonanie. Nie można nie dostrzegać zarazem tego, że oskarżony N. W. był brany pod uwagę jako potencjalny współnik i brał udział w sprowadzeniu ww. samochodów do G..

W kwestiach dotyczących oceny wyjaśnień oskarżonego B. W., obciążającego tej mierze także oskarżonego M. S., Sąd Okręgowy błędu nie popełnił, co zostało już także wyżej omówione i odnosi się również do omawianej sytuacji. Tylko polemiczne jest twierdzenie obrońcy, że ocena sądu a quo, iż oskarżony B. W. na rozprawie chciał poprawić sytuację procesową oskarżonego M. S. nie jest trafna. Także i w tym przypadku brak autorowi apelacji pewności w przytaczanej argumentacji, skoro posiłkuje się stwierdzeniem, że „bardziej prawdopodobne” jest to, że z uwagi na zaistniały konflikt oskarżony B. W. „w odwecie za rzekome porwanie chciał pograżyć dawnego kolegę”. Trudno zrozumieć, na czym miałyby polegać to pogrążanie, skoro na rozprawie oskarżony B. W. stwierdził, że M. S. nie miał wiedzy o przestępczym pochodzeniu pojazdów. Jeżeli nie chciał polepszać jego sytuacji, to co robił, skoro go jednak odciążał. W tych warunkach nie sposób dopatrzeć się zasadności argumentacji wskazującej na błędną ocenę sądu meriti, przyznającego przymiot wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego B. W. złożonym w postępowaniu przygotowawczym, także w odniesieniu do działań podejmowanych przez oskarżonego M. S., a w szczególności w zakresie wspólnego podjęcia decyzji o uzyskaniu na terenie Niemiec samochodów kempingowych i sprzedaży ich w jednym z krajów byłego ZSRR.

W tych okolicznościach nie może budzić wątpliwości trafność niepodzielenia przez sąd a quo wyjaśnień oskarżonego M. S., że miał on pewność co do legalnego pochodzenia pojazdów, uzyskanych z likwidowanych lub znajdujących się w upadłości firm i swój udział w wysokości 15.000 euro traktował jako adekwatny do ich wartości. Trzeba mieć także na uwadze to, że oskarżony M. S. osobiście uczestniczył w sprowadzaniu jednego z samochodów kempingowych do G..

W konsekwencji przypisanie oskarżonemu w punkcie XXXV popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. nie budzi wątpliwości. Ma jednak rację skarżący, że Sąd Okręgowy dokonując wymiaru kary pominął całkowicie osobę oskarżonego M. S.. Przytoczone przez ten Sąd okoliczności łagodzące i obciążające, wspólne dla sprawców przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (s. 58 uzas.), nie dotyczą tego oskarżonego. Następnie zaś próżno szukać tego oskarżonego w wykazie pozostałych oskarżonych, co do których sąd meriti przytoczył konkretne okoliczności obciążające i łagodzące (s. 58- 60). Rację ma zatem autor apelacji, że sąd meriti nie wskazał, co stało się podstawą wymierzenia oskarżonemu M. S. odpowiednich kar pozbawienia wolności, a tym bardziej kary łącznej. Z tym, że w zaistniałej sytuacji, wobec orzeczenia reformatoryjnego co do przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie XXXIV i uchylenia orzeczenia o karze łącznej, zawartego w punkcie XXXVI, uwagi te stają się aktualne tylko w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XXXV.

Dlatego też, z uwagi na konieczność zapewnienia oskarżonemu prawa do dwuinstancyjnego postępowania uchylono zaskarżony wyrok w części dotyczącej wymiaru kary w punkcie XXXV i sprawę w tym zakresie przekazano Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania. W ramach tego postępowania Sąd ten dokona wszechstronnych ustaleń mających znaczenie dla prawidłowego wymiaru kary i podejmie w tym zakresie finalną decyzję tak, aby wydane rozstrzygnięcie było słuszne i sprawiedliwe. Jednocześnie będzie miał też na względzie uwagi skarżącego sformułowane w związku z zarzutem naruszenia art. 624 § 1 k.p.k.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie ujawniła przy tym innych uchybień, które należałoby brać pod uwagę z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.). W konsekwencji Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym B. W., B. G. i J. B. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na mocy § 14 ust. 2 pkt 5, §§ 16, 19 pkt 1 i 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), przy uwzględnieniu stawki podatku od towarów i usług, o której mowa w § 2 ust. 3 cyt. Rozporządzenia.

Opłatę wymierzono oskarżonemu B. G. za obie instancje w oparciu o art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, natomiast oskarżonych B. W. i M. S. zwolniono od tej opłaty na podstawie art. 624 § 1

k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, a wszystkich oskarżonych od wydatków postępowania odwoławczego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. - z uwagi na sytuację materialną każdego z nich.